

ת"פ 34117/02/18 - מדינת ישראל נגד דורון מיכאלי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 34117-02-18 מדינת ישראל נ' מיכאלי
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

נגד

הנאשם

דורון מיכאלי

באמצעות בא כוחו עו"ד טל אבריאלי

הכרעת דין

כתב האישום:

אישום ראשון -

בשנת 2012 היה בבעלות עדנאן חמד אן (להלן: "עדנאן") עסק למתן שירותי רכב וסחר ברכבים ברח' חטיבה 9 בעפולה (להלן: "העסק"). בינו לבין הנאשם הייתה היכרות מוקדמת, והנאשם נזקק לשירותיו מעת לעת, כלקוח של העסק.

במהלך חודש מרץ 2012 לערך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הגיע הנאשם לעסק, כשהוא לבוש מדי צה"ל ונושא עמו נשק.

הנאשם מסר לעדנאן בכזב, כי עתיד להתקיים מכרז של משרד הביטחון למכירת רכבים, במסגרתו ניתן יהיה לרכוש רכבי טנדר מסוג "טויוטה הילקס", אשר שווי כל אחד מהם כ-100,000 ₪, בסך של כ-55,000 ₪ בלבד לרכב.

הנאשם הוסיף ואמר לעדנאן, כי על מנת להשתתף במכרז, יהיה עליו להפקיד סך של 34,350 ₪ כ"דמי השתתפות" (להלן לצורך אישום זה: "מצג השווא" ו-"דמי ההשתתפות" - בהתאמה).

ביום 4.4.12, על סמך מצג השווא, ניגשו הנאשם ועדנאן לעורך דין אשר ערך עבורם "הסכם שותפות של מכרז מס' 40003505" (להלן: "ההסכם").

במסגרת ההסכם התחייב עדנאן לשאת בעלות דמי השתתפות. הנאשם מצדו הצהיר בכזב, במסגרת ההסכם, כי העמיד ערבות בנקאית ע"ס - 184,000 ₪ לטובת ההשתתפות במכרז.

כמו כן, התחייב הנאשם להשיב את דמי ההשתתפות לעדנאן לאחר הזכיה - בכפוף לכך שיתאפשר לו לבחור רכב אחד

מתוך כלל הרכבים בהם יזכו במרכז, או ללא זכיה - במידה ולא ישוחררו רכבים תוך 120 ימי עבודה. כמו כן, סוכם כי הצדדים יתחלקו ברווחי מכירת יתר הרכבים, שווה בשווה, ככל שיזכו במכרז.

הנאשם חתם על ההסכם כשהוא יודע שאין כל מכרז, וכי ההסכם לא יצא אל הפועל, וזאת עשה על מנת לקבל את דמי ההשתתפות וכספים נוספים במרמה מידי ענדאן.

באותו היום, על סמך מצג השווא ובמסגרת ההסכם, העביר ענדאן את דמי ההשתתפות, על סך - 34,350 ₪, לחשבונו של הנאשם, באמצעות העברה בנקאית.

לאחר האמור לעיל, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, זייף הנאשם את המסמכים המפורטים בכתב האישום במסגרת אישום זה.

בהמשך למצג השווא, לאחר חתימת ההסכם, במועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, מסר הנאשם לענדאן את המסמכים המזויפים, ואמר לו, בכזב, כי הם "זכו" במכרז, וכי נדרשים תשלומים נוספים על מנת לקבל לידיהם את הרכבים.

ענדאן, שהאמין למצג השווא של הנאשם, העביר לידי הנאשם, במסגרת ההסכם, סכומי כסף נוספים, כמפורט בכתב האישום במסגרת אישום זה.

לפיכך, מואשם הנאשם כי במעשיו אלה זייף ועשה שימוש ב-6 מסמכים, בכוונה לקבל באמצעותם כספים במרמה מענדאן, וכן קיבל במרמה סך של - 70,266.49 ₪ ו-2,000\$ מידי ענדאן, כל זאת בניסיונות מחמירות שהתבטאו בשימוש במדי צה"ל, בתחכום ובשיטתיות, בזיוף מספר מסמכים הנחזים להיות מסמכים רשמיים של המדינה ובעריכת הסכם בכתב.

אישום שני -

בשנת 2012, היה בבעלות אדמון בלוט **(להלן: "אדמון")**, מוסך בשם "בלוט מוטורס" בנהריה **(להלן: "המוסך")**. בתקופה זו, הנאשם ניגש למוסך מעת לעת, לצורך קבלת שירותי רכב, כשהוא לבוש במדי צה"ל ונושא נשק.

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, סמוך לסוף שנת 2012, מסר הנאשם לאדמון בכזב כי הנו עובד של משרד הביטחון, וכי הוא יכול להשיג עבורו כ-11 רכבים משומשים של משרד הביטחון במחיר מוזל **(להלן: "הרכבים")**, זאת בהליך מכרז לפיו הרכבים יימסרו לאדמון תוך 75 ימים.

לצורך רכישת הרכבים, אמר הנאשם לאדמון בכזב כי יש לשלם עבורם "מקדמות" וזאת עשה הנאשם, על מנת לקבל מאדמון כספים במרמה **(להלן: "מצג השווא")**.

לצורך קידום מצג השווא, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, זייף הנאשם 4 מסמכים, בכוונה לקבל באמצעותם כספים במרמה, כמפורט להלן:

א. מסמך הנחזה להיות מכתב עבור הנאשם, מיום 22.10.12, מאת "יעל בן חיים רשמת תחום מכרזים" במשרד הביטחון, הנושא את הכותרת "הנדון עדכון פרטי מכרז מס' ולפיו "הושלם רישוי כלי

הרכב ברשות הרישוי והחל הליך בדיקת הרכבים על פי הוראות המשרד". המסמך נשא את הסמל הרשמי של משרד הביטחון.

ב. מסמך הנחזה להיות מכתב עבור הנאשם, מיום 1.11.12, מאת "יעל בן חיים רשמת תחום מכרזים" במשרד הביטחון, הנושא את הכותרת "הנדון עדכון פרטי מכרז..." ולפיו "הושלם רישוי כלי הרכב ברשות הרישוי והחל הליך בדיקת הרכבים על פי הוראות המשרד". המסמך נשא את הסמל הרשמי של משרד הביטחון.

ג. מסמך הנחזה להיות מכתב עבור הנאשם, מיום 25.2.13, מאת "יעל בן חיים ב/א דפנה" במשרד הביטחון, הנושא את הכותרת "הנדון עיכוב בביצוע מכרז לזוכה", ולפיו "במהלך הימים הקרובים יבוצע הליך שחרור המכרז הנ"ל אשר אתה המוטב בו" וכן נרשם בו כי "העיכוב שנגרם נבע מביצוע הצמדת פרטי המכרז לזוכה ולמוטבי הזוכה בהצגת רישיונות למשרד הרישוי". המסמך נשא את הסמל הרשמי של משרד הביטחון.

ד. מסמך הנחזה להיות רישיון לרכב, על רכב מסוג "טויוטה קאמרי 2.4", מאת משרד הרישוי, שהנו בתוקף עד 15.12.09. המסך נשא את סמליהם הרשמיים של מדינת ישראל ורשות הרישוי. **(להלן לצורך אישום זה: "המסמכים המזויפים").**

במסגרת מצג השווא, במספר הזדמנויות, במועדים שאינם ידועים למאשימה, מסר הנאשם את המסמכים המזויפים, לידי אדמון, על מנת לקבל ממנו כספים במרמה, וביועו כי אין כל מכרז וכי אדמון לא יקבל לידיו את הרכבים.

כמו כן, אדמון, שהאמין מצג השווא של הנאשם לפיו יקבל לידיו את הרכבים, הבטיח למכור רכבים ללובנא דאוד, פיתור ליוס, עומר עתאבא וחלבי מדין **(להלן: "הרוכשים")**, וקיבל לידיו מהם כספים כמקדמות, בסכום כולל של ₪ 90,000, זאת על מנת להעביר לידי הנאשם.

אדמון, שהאמין למצג השווא, מסר לידי הנאשם, במועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, אולם לפני 31.7.13, סכומי כסף שונים במזומן בסך כולל של כ-₪ 120,000, כ"מקדמות" על חשבון הרכבים, ובכלל זה הכספים אותם קיבל מהרוכשים.

בהמשך, לאחר שהתברר לאדמון כי מדובר במצג שווא, וכי לא יקבל לידיו את הרכבים, החזיר אדמון לרוכשים מכיסו את כספם, כאשר לצורך כך נאלץ למכור את רכבו, בסך ₪ 100,000.

במעשיו המתוארים לעיל, הנאשם זייף 4 מסמכים והשתמש בהם, בכוונה לקבל באמצעותם כספים במרמה וכן קיבל במרמה סך של כ-₪ 120,000, כל זאת בנסיבות מחמירות, שהתבטאו בשימוש במדי צה"ל, בתחכום ובשיטתיות, בזיוף מסמכים הנחזים להיות מסמכים רשמיים של המדינה ובסכומים הגבוהים של המרמה.

אישום שלישי -

במאי 2014, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אולם לפני 28.5.14, פנה הנאשם אל תמיר בלוי **(להלן: "תמיר")**, בעל עסק לשיווק חומרי ניקוי "תמיר שיווק" בקריית חיים. הנאשם ניגש לתמיר כשהוא לבוש מדי צה"ל ונושא נשק, והזדהה כקצין בצבא ומפקד בסיס. הנאשם מסר לתמיר בכזב, כי תמיר יוכל להיות ספק של משרד הביטחון אם ישלם

לנאשם סך של 600 ₪ ל"פתיחת לתיק" (להלן לצורך אישום זה: "מצג השווא").

מספר ימים לאחר מכן, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הזמין הנאשם את תמיר לביתו ושם תמיר, שהאמין למצג השווא, מסר לנאשם סך של 600 ₪ במזומן.

לאור האמור לעיל, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, זייף הנאשם מסמך הנושא את הכותרת "הזמנת רכש מס'", מיום 28.5.14, ולפיו משרד הביטחון מתחייב לשלם לתמיר סך של 5,500 ₪ עבור חומרי ניקוי שונים, בתנאי תשלום של "שוטף + 15". הנאשם הוגדר במסמך כ"מנהל הפרויקט" המסמך נשא חותמת הנחזית להיות חותמת של "אגף פרויקטים צפון" במשרד הביטחון, את הסמל הרשמי של משרד הביטחון (להלן: "המסמך המזויף").

כל זאת, עשה הנאשם בהמשך למצג השווא ועל מנת לקבל סחורה במרמה מידי תמיר.

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אולם סמוך ליום 28.5.14, במסגרת מצג השווא, מסר הנאשם את המסמך המזויף לידי תמיר, על מנת לקבל ממנו במרמה סחורה, ובודעו כי תמיר לא יקבל תמורה כלשהי בעבורה.

על סמך מצג השווא והמסמך המזויף, מסר תמיר לידי הנאשם מוצרי ניקוי שונים בשווי 5,500 ₪ (להלן: "הסחורה").

הנאשם מסר לתמיר כי בתוך 2-3 ימים ימסור לידי שיק על סך של 5,500 ₪ עבור הסחורה ואולם, לא מסר לידי את הכסף.

בהמשך, שלח הנאשם לתמיר צילום של שיק הנחזה להיות עבור "תמיר שיווק" על סך של 5,500 ₪ מיום 15.7.14 (להלן: "השיק"), ומסר לתמיר בכזב כי השיק נשלח לתמיר עבור הסחורה שלקח ממנו הנאשם.

ביום 23.7.14 ניגש הנאשם לבנק הדואר ופדה את השיק האמור, ונטל לכיסו את הכסף.

במעשיו כאמור לעיל, הנאשם זייף מסמך ועשה בו שימוש, בכוונה לקבל באמצעותו סחורה במרמה, וכן קיבל במרמה מידי תמיר סך של 600 ₪ וסחורה בשווי של 5,500 ₪, כל זאת בנסיבות מחמירות שהתבטאו בהתחזות לקצין צה"ל, תחכום וזייף מסמך הנחזה להיות מסמך רשמי של המדינה.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

באופן כללי, כפר הנאשם בעובדות כתב האישום. יחד עם זאת, הוא לא כפר בעריכת העסקאות נשוא כתב האישום הנוגעות לרכבים, כמפורט באישומים הראשון והשני. לטענתו, הוא נפל קורבן לבחור בשם ערן, אשר היה, לטענתו, החוליה המקשרת בינו לבין משרד הביטחון, ויצר גם בפניו מצג שקרי וכוזב, אשר הועברו על ידו (הנאשם) למתלוננים. גם המסמכים שהעביר למתלוננים היו מסמכים שאותו ערן העביר לו במעטפות סגורות. כך שלא היתה לו כל כוונה לרמות את המתלוננים, ולא היתה לו כל נגיעה למסמכים נשוא העסקאות, בהיותו רק "שליח" שהעבירם למתלוננים.

ביתר מיקוד ביחס לכ"א מהאישומים טוען הנאשם כדלקמן:

לגבי האישום הראשון -

הנאשם טוען כי עדנאן הוא זה שפנה אליו ושאל אותו אם הוא יכול לעזור לו בנושא מכרזי רכב. הוא ועדנאן פנו לעו"ד וערכו הסכם שותפות, הנוגע לרכישת הרכבים, וחלוקת הרווחים ממכירתם.

בשלב מאוחר יותר, ובאופן מקרי, בעת שהנאשם היה בשיקום, הוא פגש אדם שכינה את עצמו בשם ערן, אשר סיפר לנאשם, כי הוא עוסק במכרזי רכב. אותו ערן הולך את השניים שולל.

הנאשם כופר בכך שזיף את המסמכים המצוינים באישום זה, ומדגיש כי אותו ערן נהג להעביר לו מסמכים בתוך מעטפה סגורה, על מנת שהנאשם יעבירם לעדנאן, וכך הוא נהג.

הנאשם כופר בכך, שהוא בידעין הציג מצג שווא בפני המתלונן, וטוען כי העביר לאותו ערן, את הסכומים הנקובים באישום זה.

עוד הוא טוען, כי הוא החזיר למתלונן סך של - 30,000 ₪.

לגבי האישום השני -

גם כאן, טוען הנאשם, דברים דומים. הוא לא מכחיש את עצם המגעים לצורך קידום עסקה לרכישת רכבים ממשרד הביטחון. הוא טוען כי המתלונן, אדמון, שמע אותו מדבר עם אותו ערן, וגילה התעניינות ברכישת רכבים באמצעות מכרז משרד הביטחון.

לטענתו, הוא רק שימש כמתווך בין השניים. עוד הוא טוען, כי אדמון דיבר ישירות עם אותו ערן בנושא הזה, ואף עם בחורה בשם דנה, שסייעה לו להגיש את המסמכים למכרז.

עוד טוען הנאשם, כי אדמון שילם מקדמות, לצורך רכישת רכבים, הוא עשה זאת לפי הנחייתו של אותו ערן.

הנאשם כופר בכך שזיף את המסמכים המפורטים באישום זה, וגם כאן, נטען כי אותו ערן, נהג להעביר מסמכים שונים לאדמון, באמצעות הנאשם, בתוך מעטפה סגורה, הנאשם לא ידע מהו תוכן, ממילא לא רימה איש, ופעל רק כשליח וכחוליה מקשרת בין השניים.

עוד הוא טוען, כי הוא קיבל רק שתי מעטפות דקות וסגורות, ובנוסף 2,400 ₪ במזומן.

לגבי האישום השלישי -

הנאשם לא מכחיש כי רכש את הסחורה מושא האישום. הוא מודה כי הזמין את המתלונן, תמיר, לביתו, אך מכחיש כי תמיר מסר לו - 600 ₪. הוא טוען כי הוא אכן לקח מתמיר סחורה בשווי של - 5,500 ₪, והבטיח לתת לו כנגדה תמורה, אך כופר בכך שנתן לתמיר מסמכים מזויפים.

עוד הוא מאשר, שהוא פדה את ההמחאה שנועדה לשלם עבור התמורה שקיבל מהמתלונן, ואומר כי פעל כך משום שהמתלונן לא היה מעוניין בהמחאה, וביקש מהנאשם מזומן תחתיה. בעקבות כך, טען, כי נתן למתלונן כסף מזומן.

דין והכרעה:

עמוד 5

להלן, אדון באישומים ובמחלוקות כסדרן, אך תחילה אניח את התשתית הנורמטיבית לדיונו.

התשתית הנורמטיבית:

עבירת הזיוף -

עבירת הזיוף מנויה בסעיף 418 לחוק העונשין הקובע כדלקמן:

"המזייף מסמך, דינו - מאסר שנה; זייף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, דינו - מאסר שלוש שנים; ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים"

הנאשם מואשם בסיפת הסעיף ובכך שזייף ועשה שימוש במסמכים מזוייפים בכוונה לקבל באמצעותם כספים במרמה בנסיבות מחמירות שהתבטאו בשימוש במדי צה"ל, בתחכום ובשיטתיות, בזיוף מספר מסמכים הנחזים להיות מסמכים רשמיים של המדינה. כמו כן, לגבי האישום הראשון, באו הנסיבות המחמירות לידי ביטוי גם בעריכת הסכם בכתב; ובאישום השני, גם בסכומי מרמה גבוהים.

סעיף 414 לחוק העונשין מגדיר מהו "מסמך", מהי "מרמה" ומהו "זיוף":

" 'מרמה' - טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת; ו"לרמות" - להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל;

" 'מסמך' - תעודה שבכתב, וכל אמצעי אחר, בין בכתב ובין בצורה אחרת, העשוי לשמש ראיה;

" 'זיוף' - אחת מאלה:

- (1) עשיית מסמך הנחזה להיות את אשר איננו, והוא עשוי להטעות;
- (2) שינוי מסמך - לרבות הוספת פרט או השמטת פרט - בכוונה לרמות, או ללא סמכות כדין ובאופן הנחזה כאילו נעשה השינוי בסמכות כדין;
- (3) חתימת מסמך בשם פלוני ללא סמכות כדין, או בשם מדומה, באופן העשוי להיחזות כאילו נחתם המסמך בידי פלוני; "

היסוד העובדתי - בחלק הרלוונטי לענייננו הינו "עשיית מסמך הנחזה להיות את אשר איננו, והוא עשוי להטעות".

היסוד הנפשי - סעיף קטן (1) להגדרה, אינו מציג דרישה מפורשת לקיומו של יסוד נפשי מסוים כתנאי להרשעה. מדובר בעבירה התנהגותית, כאשר בהיעדר דרישה של "כוונה", מספיקה קיומה של "מודעות" כלפי טיב המעשה וכלפי

קיום הנסיבות (ראה הדין בפלילים, י. קדמי, חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2005, בעמ' 896-897).

עוד יודגש כי, בכל החלופות של עבירת הזיוף, קיימת דרישת יסוד כי המסמך יהיה "דובר שקר על עצמו", דהיינו, "מציג עצמו כמסמך 'אחר' ממה שהוא באמת"; "מסמך המתיימר להיות את שאינו" (שם, בעמ' 894 וההפניות שם).

עבירות שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה -

אשר לעבירת השימוש במסמך מזויף, זו מצויה בסעיף 420 לחוק העונשין, כאשר עיקר העבירה הוא ה"שימוש" שנעשה במסמך המזויף, כאשר למזייף "ידיעה" אודות היות המסמך מזויף.

עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות מנויה בסעיף 415 לחוק העונשין אשר קובע כדלקמן:

"המקבל דבר במרמה, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים".

עבירת קבלת הדבר במרמה הינה עבירה תוצאתית, שעל מנת שתשכלל על המבצע להציג מצג של מרמה, אשר כתוצאה ממנו, יקבל, בפועל, הרמאי, "דבר", "במרמה".

"דבר" - מוגדר בהוראת סעיף 414 לחוק העונשין, כ"מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה".

"מרמה" - מוגדרת בהוראת סעיף 414 לחוק העונשין, כ"טענת עובדה בעניין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב או בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת".

לצורך השתכללות העבירה יש צורך בהוכחה, כי התקבל "דבר", וכי ה"דבר" התקבל באמצעות "מרמה", אשר המרמה היה מודע לה, וכן, כי יתקיים קשר סיבתי בין המירמה לבין קבלת הדבר.

היסוד הנפשי של עבירה זו מחייב ידיעה, או מודעות של האדם המרמה, לכך שהמצג שהציג, בפני המרומה, הינו מצג שווא, וקשר סיבתי, כך שהמרמה היה מודע שמצג השווא שיצר, עשוי להוביל לקבלת "דבר" (ראו בעניין זה: ע"פ 3517/11 שמשון נ' מדינת ישראל (6.3.13), פסקאות 32 - 34, והאסמכתאות שם. על הנאשם להיות מודע גם לקיומן של הנסיבות המחמירות).

מהכללים אעבור עתה לבחון את מכלול הראיות והמעשים המיוחסים לנאשם בעבירות אלה בראי המחלוקות העובדתית שבין הצדדים.

האישום הראשון -

המסמכים המזויפים:

עדנאן שחשד בשלב מסוים בכך שהנאשם הונה אותו, ניגש והגיש נגדו תלונה, בה פירט את מגעיו עם הנאשם והפנה לשישה מסמכים מזויפים (ראו הודעה - ת/65).

המסמכים המזויפים הם: ת/26 א - ת/26 ג; ת/28 א - ת/28 ג.

אשר להיות המסמכים מזויפים, כאמור, טענתו המרכזית של הנאשם היא, כי הוא הולך שולל ע"י אותו ערן, ולא היתה כפירה לעצם היות המסמכים מזויפים (תשובת הנאשם לכ"א מיום 4/11/18).

למרות זאת, הובאו ראיות המגבות את המסקנה כי מדובר במסמכים מזויפים.

למסמכים המזויפים התייחסו עדים ממשד הביטחון אשר העידו על היותם מזויפים.

הוגשה בהסכמה הודעתה של הגב' רנה אברהם (ת/67) עובדת המחלקה הרלבנטית במשרד הביטחון (סיב"ת), בה מסרה, כי היא עובדת במשרד הביטחון 38 שנה. הם מוכרים רכבים מעודפי מערכת הביטחון לשוק החיצוני והמקומי.

היא התבקשה להתייחס למסמכים הנזכרים לעיל בחקירתה. היא בחנה אותם ומסרה, כי הם מזויפים, ואף הסבירה את קביעתה, בין היתר, תוך התייחסות פרטנית, לסממנים שונים של תכני המסמכים שהוצגו בפניה, וכן תוך הצגת דוגמה של מסמך אמיתי (ראו הודעתה בשורות: 12-6; 15-13; 17-16; 23-18; 34-30; 41-35).

עד התביעה ה"ה סיני ששון, ראש חטיבת מכירות ציוד צה"ל, מסר בעדותו כי הוא מופקד על מכירת כלי רכב, ועודפים של צבא ההגנה לישראל, וכן של משרדי ממשלה. ששון התבקש להתייחס למסמכים מושא האישום, והבהיר כי מדובר במסמכים מזויפים. אף הוא הסביר מדוע. כך ציין לדוגמה, כי ברישיון הרכב, לא רשום אף פעם "בעל הרכב הקודם", רשום רק "מדינת ישראל". פרט נוסף עליו הצביע העד, היה מספר המכרז המצוין במסמכים אלו, המספר הנקוב בהם, אינו נכון. הוא הבהיר כי אין מכרז כזה.

בנוסף, מסר ששון, כי קיים כיתוב/חותמת של גב' בשם יעל בן חיים, ע"ג חלק מהמסמכים. הוא הבהיר כי אין עובדת כזו. היא לא מוכרת לאגף, ולא עובדת במשרד הביטחון, שמה מופיע גם במסמכים הנוספים שהוצגו בפני העד, מבין המסמכים הנ"ל, למרות שהיא לא מוכרת ולא עובדת במשרד הביטחון (עמ' 12, שורות 7 - 16).

עוד הסתבר מחקירתו של העד ששון, כי אכן קיים סוחר בשם זהה לשמו של הנאשם (דורון מיכאלי), והוא מוכר לעד, מתוקף העסקאות שהוא עושה עם משרד הביטחון כסוחר רכב (עמ' 13 שורות 8-6). הוא שוחח עם אותו סוחר, והאחרון אמר לו שהוא לא מכיר את המסמכים המזויפים (ת/36 - ת/39), ומעולם לא חתם עליהם.

עוד מסר ששון, כי כאשר נעשית עסקה, יושב הסוחר מול פקידי משרד הביטחון באגף, הוא חותם על מסמכים בפניהם,

והם מזהים אותו באמצעות תעודת זהות (עמ' 13 שורה 12-14).

ששון הוסיף והבהיר, במהלך חקירתו הנגדית, כי המסמכים המזויפים נראים דומים מאוד למסמכי משרד הביטחון, אך אין קושי גדול בזיופם, הואיל ומסמכים אלה מופצים לשלל רב של לקוחות המשרד, וניתן בנקל לזייפם (עמ' 15, שורות 1-5).

עוד העיד עד התביעה מר והבא שלומי, אחראי הכספים במשרד הביטחון. הודעתו של העד ה"ה והבא מיום 19/10/17, הוגשה כראיה (ת/59), ובצירוף אליה, הוגשו המסמכים ת/19 א', ת/19 ב', ת/28 א' - חומרים שהוצגו לו במהלך עדותו, אותם הוא אימת.

והבא אישר כי הקבלות הנחזות להיות קבלות של משרד הביטחון, כדוגמת הקבלה ת/28 א', הינה קבלה מזויפת ולא אמיתית. העד ציין, כי הוא לא מזהה את הקבלה, היא לא נראית כמו קבלה של משרד הביטחון, ואף הוא, כמו העד ששון, אחראי חטיבת מכירות, אינו מכיר את אותה יעל בן חיים, הנקובה במסמך (עמ' 19, שורות 26 - 31; עמ' 20 שורה 1-3).

יצוין, כי עיון במסמכים הנדונים, מלמד כי אכן מדובר במסמכים, אשר אינם נושאים סממנים הקשים לזיוף, מדובר במסמכים פשוטים לעריכה, מודפסים.

ת/28 א המתיימר להיות קבלה, על סך - 27,500 ₪, אף הוא מסמך פשוט למדי, הנושא בחלקו העליון כותרת של משרד הביטחון, בצדו הימני רשום "סיב"ט" עם כיתוב של מדינת ישראל, ובגופו של המסמך מצוין כיתוב "קבלה מס' 2013/949", ובגוף הקבלה רשום: "שם משתתף: מיכאלי דורון" "תאריך הרשמה 1.4.12" "שולם 27,500 ₪" "אופן תשלום מזומן", על הקבלה חתמה כביכול יעל בן חיים ממשרד הביטחון, שכאמור, אינה מוכרת כלל למערכת. בחלקו התחתון של המסמך רשום "הופק על ידי רחל בתאריך 15.7.12 בשעה 14:01".

אשר לטענת ההגנה כי היה צריך להוכיח את היות המסמכים מזויפים באמצעות תעודת עובד ציבור, פלט מחשב או חוות דעת, אינני סבור כי יש ממש בטענה זו. העדויות וחומר הראיות הרב שבפני בית המשפט מוכיח מעבר לכל ספק כי לא מדובר במסמכים אותנטיים של משרד הביטחון, כפי שעמדו על כך העדים השונים.

אחזור ואזכיר, כי טענת הנאשם היא, שהמסמכים הללו, נמסרו לו במעטפה סגורה ע"י אותו בחור עלום שכוונה על ידו "ערן", והוא (הנאשם) היה רק "השליח" והולך שולל ע"י אותו ערן וזו היתה עמדתו מתחילת המשפט עד תומו. כך שהלכה למעשה, הנאשם לא חלק על כך שהמסמכים אינם מה שהם מתיימרים להיות וכי הם מזויפים ולא בכדי לא הביא בדל ראיה המוכיח אחרת.

המסקנה הינה אם כן, כי המסמכים מושא אישום זה, מזויפים, שלא הופקו ע"י משרד הביטחון או אגף מאגפיו והם מתיימרים להיות את שאינם.

זיוף המסמכים:

משנקבע כממצא כי מדובר במסמכים מזויפים יש לבחון באם הנאשם הוא שזייף את המסמכים או שמא הוא "רק" עשה שימוש במסמכים המזויפים, אשר דינו לפי החוק, כדין המזייף מסמכים (סעיף 420 לחוק העונשין).

כאמור, אין חולק כי המסמכים המזויפים שימשו יסוד לעסקה מושא האישום, ועוד אין חולק כי הנאשם מסר לעדנאן (המתלונן) את המסמכים הללו.

הנאשם טוען, כי קיבל את המסמכים הללו במעטפה סגורה מבחור בשם ערן, שהינו לטענתו, מי שהוביל אותו לבצע את העסקאות, בטענה כי יש לו קשרים באגף הרכב במשרד הביטחון, ויכול "לסדר" לו רכבים בזול, אך בסופו של דבר "עקץ" גם אותו.

הנאשם טוען, כי נטל מאותו ערן את המעטפות, כשהן סגורות, ומסרן כמות שהן לעדנאן. לטענתו, לא היתה לו כל נגיעה למסמכים הללו, ממילא הוא לא שלח ידו בהם, לא שינה או ערך אותם.

השאלה הטעונה בירור, הינה אם כן, האם הוכח כי הנאשם הוא זה שזייף את המסמכים שנמצאו כמזויפים.

אין בפני בית המשפט ראיה ישירה פוזיטיבית המוכיחה, כי הנאשם שלח ידו בעריכה, שינוי או חתימת המסמכים בשמו של משרד הביטחון. למרות זאת, שלל הראיות שהונחו לפתחו של בית המשפט, וגרסתו המופרכת של הנאשם, אשר נמצאה ע"י בית המשפט, כבלתי אמינה בעליל, מובילים למסקנה חד משמעית, כי הנאשם הוא זה שזייף את המסמכים. להלן תנומק מסקנה זו:

- **נגישות חזקה ושליטה** - הנאשם הוא זה שהחזיק במסמכים טרם שמסרם למתלונן, בין אם היו במעטפה סגורה, ובין אם לאו, בעת שנמסרו למתלונן. היתה לנאשם, אם כן, שליטה מלאה על המסמכים ועל תוכנה של המעטפה.

- **זיקה תוכנית** - תוכן חלק מהמסמכים תומך במסקנה מפלילה לחובת הנאשם. המסמכים כוללים פרטים של הנאשם (ת/26; ת/28ב), צורפה אליהם תמונת תעודת הזהות של הנאשם (ת/28ד). ראיות אלה מחזקות את המסקנה, כי היתה לנאשם נגיעה לעריכת מסמכים אלה.

- **קלות הזיוף** - כפי שהעידו אנשי משרד הבטחון, וכנחזה בעין מהמסמכים המזויפים, מדובר במסמכים פשוטים, שבנקל ניתן לזייפם, לא נדרש תכום רב לצורך כך, הם לא נושאים סממנים מורכבים הקשים להעתקה וזיוף, ובכל מחשב ומדפסת ביתית ניתן להפיקם.

- **מניע** - המסמכים המזויפים היו חלק מהתוכנית העבריינית הכוללת של הנאשם בפתותו את המתלונן. כחלק אינטגרלי מתוכנית זו, הוא היה חייב להצטייד במסמכים המאמתים כביכול את המצג שיצר בפני המתלונן. הוא הצטייד במעטפה שלפי העדויות היתה בצבע בז' (צבאי), ובהם המסמכים המזויפים, הנושאים כיתוב של משרד הביטחון.

- **גרסתו הלא אמינה של הנאשם** - כאמור, הנאשם לא כופר בעריכת העסקה מושא האישום עם עדנאן. גרסתו של הנאשם היא שהוא הולך שולל ע"י בחור בשם ערן אשר לטענתו היה אמור להיות החוליה המקשרת בינו לבין משרד הביטחון אגף הרכב.

- לגרסה מופרכת זו לא נמצאה אחיזה כלשהי בחומר הראיות. לנאשם לא היה פרט כלשהו שיכול היה להציג בפני היחידה החוקרת ואף לא בפני בית המשפט. הוא לא ידע את שם המשפחה של אותו ערן, לא היה לו מס' טלפון שלו, לא הוצגו פלטי שיחות עם אותו ערן. יצוין, כי החוקר אליהו שחקר את הנאשם, בדק את הטלפון שלו, ולא מצא אף איש קשר העונה לטענות שהעלה הנאשם בפניו. בצדק העיר החוקר אליהו כי בהעדר מידע מינמאלי לא נערכו פעולות חקירה ואיתור של אותה ערן (עמ' 52 שורות 22-28).

אין גם היגיון בטענה. אם טענת הנאשם כי אותו ערן הוא "המושך בחוטים", בעל הקשרים במשרד הביטחון, והוא הנאשם רק מתווך, כיצד זה שחלק ניכר מהמסמכים נושאים את שמו של הנאשם. גם החוזה שעשה עם עדנאן (שאליו אתייחס בהרחבה בהמשך) נושא תניות הקושרות את הנאשם למסמכים.

יתרה מזאת, בעימות שנערך בין עדנאן לנאשם (ת/35ג'), לא טען הנאשם ולו ברמז טענה כלשהי על הולכתו שולל ע"י אותו ערן, לא טען דבר אודות המסמכים, ההיפך מכך, קשר עצמו לחשדות כלפיו וכאשר עדנאן הטיח בו שלקח ממנו 70 אלף ₪ לקנות מכונות משרד הביטחון ונתן לו מסמכים מזויפים ממשרד הביטחון, אמר הנאשם, לאקונית: **"אנחנו נדאג לכסף שלו, מה שמגיע לו הוא יקבל, אין לי להחזיר לו את הכסף עכשיו..."** (תמלול - ת/35א שם, שורה 13). התרשמותו של בית המשפט מהעימות ומעדויותו של הנאשם, היתה עגומה למדי. עדותו היתה קשה על בית המשפט ולא נמצא לקבלה.

כל האמור מוביל למסקנה אחת ויחידה, לפיה, הנאשם הוא זה שזייף את המסמכים מושא האישום 1. הוא עשה כן באופן מודע ומכוון, על מנת להונות את המתלונן, ולקבל ממנו, בכחש, כספים.

קבלת כספים במרמה:

כאמור, על סמך מצגי השווא שהציג הנאשם בפני עדנאן, העביר האחרון לנאשם כספים בהזדמנויות שונות:

ביום 4/4/12 - 34,350 ₪ העברה בנקאית מחשבון בנו של עדנאן בבינלאומי (ת/18; ת/65 שורה 20).

ביום 27/8/12 - 8416.49 ₪ העברת מזומן בדואר (ת/19ג; ת/65 שורה 25).

קיימות שתי העברות כספים נוספות אשר אינן מקוונות אלא נעשו פיזית ע"י המתלונן: 27,234 ₪; אלפיים דולר (ראו עדותו בעמ' 45,46).

עדנאן טען כי את הכספים העביר לנאשם באמצעות העברות בנקאיות (ת/18ה' ו-ת/18ו'). הוא ציין, שהוא ביצע העברה בנקאית בסך - 34,350 ₪, מהחשבון של הילד שלו, לחשבון שנתן לו הנאשם, הוא העביר - 27,000 ₪ ועוד - 8,000 ₪, ועוד כמה מאות, כמו כן חזר וציין ששילם לו - 2,000 דולר במזומן (עמ' 44, שורות 6-11; וראו גם ת/18; ת/19ג').

לגבי ה-27,234 ₪ נמצא לקבל את עדותו של עדנאן, הואיל והיא מתיישבת עם יתר חומר הראיות. בעימות טען עדנאן ספונטאנית והטיח בנאשם כי קיבל 70 אלף ₪. הצטרפות סכום זה, לשתי העברות הכספיות, המקוונות, מסתכמת בסך של 70 אלף ₪, וממחישה את אמינות הגרסה ודיוקה.

מה שאין כן לגבי ה-2000 דולר, שעלו במשפט ולא מצאתי להם אחיזה ועוגן, יציבים, שבכוחם לשאת קביעת ממצא בפלילים. בעימות (ת/35א) שואל החוקר פרנקו את עדנאן לגבי ה-2000 דולר. ועדנאן מבהיר, בין היתר, כי הוא נתן לנאשם 2000 דולר בשטרות של מאה, אבל מוסיף: **"היה אני חושב שבעים אלף כולל, אני לא זוכר בדיוק, הוא בסוף נתתי לו את הכסף הזה"** (הדגשה שלי - ש.ב. - ראו ת/35א, בעמ' 6, שורות 20-22).

אמנם בהמשך העימות, כאשר מטיח עדנאן בנאשם "אתה קיבלת את הכסף, אתה תחזיר את הכסף בחזרה" משיב לו הנאשם "אתה צודק בסדר אתה צודק", אך היה זה בהמשך העימות ללא התייחסות פרטנית, מבחינה, ביחס לכל

העברה ובדגש על ה-2000 דולר, וכן בהמשך מתקדם יותר של העימות בו עדנאן כעס וזעם על הנאשם, ובעצמו לא זכר האם ה-2000 דולר היו "בתוך" ה-70 אלף ₪ (כך פתח את העימות). ומשעסקין בפלילים, יש להיות זהירים בקביעת ממצא על בסיס כזה. לכן, נוצר ספק ביחס ל-2000 דולר.

כמו כן, נטען ע"י הנאשם כי הוא השיב לעדנאן 30 אלף ₪ (תשובת הנאשם לכ"א מיום 4/11/18). טענה זו לא הוכחה. לא נמצאה לה אחיזה בחומר הראיות ואני דוחה אותה כבלתי נכונה.

המסקנה הינה איפוא, שהנאשם קיבל במרמה מהמתלונן, כספים, בשלוש הזדמנויות, בשתי העברות מקוונות/בנקאיות בסך כולל של - 42,766 ₪ ובמזומן סך של - 27,234 ₪ ובסה"כ - 70,000 ₪.

מודעותו של הנאשם לטיב המעשה ונסיבותיו:

עדנאן הסביר כי הוא סוחר רכבים, העסק שלו ממוקם בעפולה, הוא מכיר את הנאשם מעל 20 שנה. הוא היה מגיע אליו עם רכבים שונים.

במהלך מרץ 2012, הגיע אליו הנאשם, אמר לו: **"יש לי משהו בשבילך"** והוסיף: **"יש לי מכרז מהצבא טנדרים של טויוטה ואני יכול להציע לך לקנות את המכוניות"**. עדנאן השיב בחיוב, על מנת לקדם את העסקה (עמ' 42, שורות 18 - 23).

לאחר פרק זמן, שב הנאשם אל עדנאן, והביא לו מה שנחזה להיות בפני עדנאן, **"הניירות של המכוניות רשימה של המכרז"** (עמ' 42, שורה 24).

לדברי עדנאן, על המסמכים האלה היה כתוב מספרי מכוניות, הוא הבחין שמדובר במסמכים של משרד הביטחון, הוא הבחין בסמל של משרד הביטחון, וראה מה כתוב שם. כמו כן, לדבריו, ראה תמונות של המכוניות, ולכן, אמר לנאשם: **"אני יקח חמישה או שישה טויוטות"** (עמ' 42, שורות 25-27).

בתגובה, אמר הנאשם לעדנאן, שהוא צריך לשלם לו 10 אחוז ממחיר הרכבים, שזה היה כ-70,000 ₪, כמקדמה על חשבון רכישת הרכבים.

שמח וטוב לב, פנה עדנאן ולקח את הנאשם, כלשונו, לעורך דין, הסמוך לעסק שלו, על מנת להחתים אותו על חוזה, שישקף את העסקה.

בין הצדדים נערך חוזה (ת/25), שכותרתו "הסכם שותפות על מכרז מס' 40003505". תניותיו מוסיפות ומעבות את הטבעת הראייתית מסביב למהלכי ההונאה של הנאשם, כפי שיודגם להלן. **(ההדגשות שלי - ש.ב.)**.

בהסכם צוין, כי הצדדים מעוניינים בשותפות בחלקים שווים ביניהם, וכי הנאשם נשא בדמי ההשתתפות במכרז בסך 10 אחוז מכלל העסקה בהמחאה בנקאית, דבר שנמצא כמשולל יסוד ולא הובאה לגביו ראיה כלשהי ע"י הנאשם:

"בדמי ההשתתפות במכרז שניתנו בגין 10% מכלל העסקה 68,700 ₪ אשר שולמו על ידי דורון מיכאלי ת.ז. XXXXXX בהמחאה בנקאית לטובת המכרז הנ"ל. ישולם סך של 34,350 ₪ על ידי עדנאן חמדאן ת.ז. XXXXXX"

עוד צוין בהסכם, כאילו הנאשם מימן ערבות בנקאית לטובת המכרז, וגם לעניין זה לא הובאה כל ראיה:

"דמי הערבות הבנקאית על סך 184,000 ₪ ששולמו על ידי דורון מיכאלי ת.ז. XXXXX יישארו כנגד המכרז ללא כל התחייבות לגבי הסכום ו/או השתתפות כלשהי בערבות זו על ידי צד שני (עדנאן - הערה שלי - ש.ב.)..."

בהמשך וכחלק מהתוכנית העבריינית של הנאשם, צוין בהסכם, כי המכרז "ישאר על שמו של ממלא המכרז בראשונה דהיינו דורון מיכאלי" למרות שלא היה ולא מולא מעולם טופס מכרז כזה על שמו עוד צוין, כי ממכירת הרכבים, יועברו קודם כל, כספים לכיסוי הוצאה זו. וכל זאת כאשר הנאשם טוען במשפט, כי הוא היה מתווך, וכי מי שהוביל את המהלך וגם אותו בכחש היה אותו ערן שלו קשרים במשרד הביטחון:

עוד מוסכם כי המכרז יישאר על שמו של ממלא המכרז בראשונה דהיינו דורון מיכאלי ת.ז. XXXXX...על מנת לשמור על רציפות התשלום לטובת המכרז מתחייבים הצדדים לשמור על גובה הערבות במלואה, דהיינו, מכירת הרכבים הראשונה, תבוצע בראש ובראשונה, לטובת הערבות והמשך תשלום המכרז..."

לפיכך, ניתן לסכם פרק זה ולקבוע כדלקמן:

עדנאן היה מטרה קלה, עבור הנאשם. הוא הכיר את הנאשם ומשפחתו, לדבריו, שנים רבות, רוחש לה כבוד, ולכן, בידעו זאת, ניגש אליו הנאשם, והציע לו את ההשתתפות במכרז לרכישת רכבים.

ההצעה הייתה מפתה מאוד, המחירים עבור הרכבים היו זולים באופן משמעותי, כפי שעלה מחומר הראיות ועדותו של עדנאן, ועל כן, לא יפלא הדבר, כי עדנאן, כמו כל סוחר, זיהה מיידית הזדמנות לגריפת רווח גדול, ורצה לממש הזדמנות זו.

בשים לב להיכרות שלו עם הנאשם, ומשהציג בפניו הנאשם את הדברים, כאילו הוא יכול לספק לעדנאן את הרכבים ממשרד הביטחון, שילשל עדנאן לכיסו של הנאשם, בהעברות בנקאיות ובמזומן, סך כולל של - 70 אלף ₪.

לא זו אף זו, עדנאן מיהר, כמוצא שלל רב, לקשור את הנאשם בהתקשרות חוזית, אצל עורך דינו.

ההסכם שנערך בין השניים (ת/25), משקף אף הוא תניות/הצהרות, שאין בהן כל ממש, על מנת ליצור בפני עדנאן, את הרושם כאילו מדובר במכרז של אמת, כפי שיפורט בהמשך.

כך למשל, צוין בסעיף 2 להסכם, כי הנאשם העמיד ערבות בנקאית, על סך 184,000 ₪, ועדנאן לא יצטרך לשאת בעלותה של ערבות זו. יודגש, כי אין ממש בהצהרה או תניה זו, שכן, לא הובאה כל ראיה מצד הנאשם, כי הוא העמיד ערבות בנקאית, למשרד הביטחון, או הועמדה ערבות בנקאית כזו, מצד מאן דהוא, כך שברור שהצהרה זו, בשקר יסודה.

עוד צוין באותו הסכם, כי המכרז יישאר על שמו של "ממלא המכרז בראשונה דהיינו דורון מיכאלי" (סעיף 4 להסכם), למרות שגם בכך אין אמת, שכן לא היה שום מכרז על שם הנאשם, והנאשם ידע זאת היטב.

על מנת להמשיך ולשמור על האותנטיות והכדאיות כביכול, של העסקה, צוין בהסכם כי תמורת המכר, ממכירת הרכבים הראשונה, תיזקף לטובת הערבות הבנקאית, שהעמיד כביכול הנאשם, ורק ההמשך לטובת רכישת הרכבים (סעיף 7

(להסכם).

עוד שריין הנאשם, את עניין העיכוב באספקת הרכבים, לפרק זמן של חצי שנה (סעיף 11 להסכם), כאשר צוין שם שבחלוק מועד זה, יחזיר הנאשם לשותפו, עדנאן, את סכום השותפות, דהיינו - 34,350 ₪, כאשר אין כל ראייה שהנאשם השיב פרוטה לעדנאן.

במבט ראשון, ניתן היה לסבור, כי השניים התקשרו בשותפות עסקית, לרכישת רכבים - שותפות שלא צלחה. ההסכם המסודר שערכו השניים, נכונותם לרכוש יחד רכבים ולחלוק ברווחים, לכאורה מחזקים תחושה זו. אלא שמבט מדוקדק בראיות, ובעדויות וההתרשמות מהן, מלמד כי מדובר במקסם שווא.

מדובר ביוזמה ותכנון מוקדם של הנאשם, אשר היתה לו היכרות מוקדמת עם עדנאן, אשר רחש לו ולמשפחתו כבוד, ידע כי מדובר בסוחר רכבים, ידע שהוא יעוט על העסקה, לאור פוטנציאל הרווח הגולמי הטמון בה, ולכן, יצר בפניו מצג, כאילו הוא יכול לרכוש רכבים ממשרד הביטחון, באמצעות "קשריו".

כדי להעצים את מצג השווא ולשוות לו מראה אותנטי ככל האפשר, הוא הגיע אליו, לבוש מדים, שוחח איתו, וכאמור, לאור ההיכרות רבת השנים, רכש מיד את אמונו של עדנאן, אשר כאמור, מיהר לעגן את אותה "מציאה", בהסכם שותפות, וכן מיהר לשלשל לידיו של הנאשם כספים. הכספים הועברו כפי שהוכח, בעדותו של עדנאן, ובמסמכים המשקפים זאת.

הנאשם הוסיף וניהל שיחות טלפון, עם מאן דהוא, ליד עדנאן, על מנת להוסיף ולשוות לעסקה מימד של אותנטיות, עיכובים כביכול באספקת הרכבים. יודגש בהקשר זה, כי גם אם קיים הנאשם שיחות טלפוניות עם מאן דהוא, הנוגעות כביכול לעסקה, אין בכך כדי לשלול את המסקנה המפלילה. ההיפך: שיחות אלה, היוו רכיב משכנע נוסף, בתוכנית העבריינית הכוללת, שרקם הנאשם, על מנת להוליך את עדנאן בכחש. כל אדם סביר בנעליו של עדנאן אשר היה שומע את הנאשם משוחח/מתווכח, לכאורה, עם הדובר, אודות אספקת הרכבים ו/או העסקה, היה משתכנע באותנטיות העסקה, ולכך כיוון הנאשם.

עוד הוא סיפק לעדנאן את המסמכים המזויפים במעטפת דואר צבאית, כל זאת, אף זאת במסגרת מזימתו העבריינית הכוללת, ליצור מצג שווא בפני עדנאן, כי מדובר בעסקה ממשית, ולהוביל אותו לחשוב שהנאשם בעל יכולות וקשרים במשרד הביטחון, והוא יכול לספק לו את הרכבים במחירי מציאה, ולהוביל אותו להסכים להעביר לו כספים, על מנת להוציא את העסקה מן הכוח אל הפועל.

אשר לטענה כי מסמכי המכרז, לרבות הקבלות, הגיעו אליו במעטפות סגורות, אישר עדנאן כי המסמכים הגיעו אליו במעטפה סגורה, בצבע בז' צבאי (עמ' 48, שורות 4-5).

הכיתוב שעל גבי המסמכים **"משרד הביטחון", "סיב"ט", ומילים נוספות שנרשמו בהן, לרבות הציון "מכרז מס' ..."**, לרבות שמו של הנאשם על חלק מהמסמכים, כל אלה נועדו לשכנע את המתבונן בהם, באותנטיות שלהם, ולשוות להם מראה כן ואמיתי, המשקף את שהם מתיימרים להיות.

ואכן, לדאבון הלב, עדנאן נפל בפח שטמן לו הנאשם, הוא האמין לנאשם, והפקיד בידיו את הכספים שנדרש להפקיד, ובאופן תמוה, הנאשם, שגורס כי היה שותפו העסקי של עדנאן, והצהיר חוזית כי נשא בעליות ניכרות, לא השקיע אגורה שחוקה ב'עסקת הזהב' שהוא שיווק בפניו בנמרצות יתרה.

עדותיו של עדנאן, הייתה מקובלת ואמינה על בית המשפט, לחלוטין. מדובר בעדות מפורטת, קולחת, אותנטית, שהותירה רושם אמין על בית המשפט, היא מגובה במסמכים שהוגשו במהלך עדותו של העד. היא מתיישבת עם תכניהם של המסמכים שהוצגו במהלך הוכחת האישום, וכאמור, עם התכנית העבריינית הכוללת של הנאשם, המשתקפת היטב ממכלול הראיות שהונחו לפתחו של בית המשפט, והתחזקה עם גרסתו המופרכת שסיפק הנאשם למעשיו.

הסבריו הדחוקים של הנאשם, בעניין זה, לא הותירו רושם כלשהו על בית המשפט. עדותו של הנאשם הייתה קשה על בית המשפט, ובית המשפט לא מקבל אותה כאמינה, אלא דוחה אותה, כבלתי מהימנה.

טענת ההגנה כאילו השניים היו שותפים למיזם עסקי שכשל, אין בה כל ממש, היא אינה מתיישבת עם הראיות בתיק.

כך גם החתימה על הסכם השותפות. שכן, הנאשם היה מודע בעת החתימה, כי הצהרתו שם, לכל הפחות בכל הנוגע להעמדת הערבות הבנקאית, היא הצהרה כוזבת שלא התממשה, כמו גם ההסכמה כי המכרז יהיה על שם הנאשם, דבר המעמיד בסתירה את טענת הנאשם כאילו אותו ערן הוא זה "המושך בחוטים" במשרד הביטחון. עובדה זו מוסיפה על הראיות ומטילה צל כבד על התנהלותו של הנאשם, אמינותו ומהימנותו.

לפיכך, לא זו בלבד שההסכם אינו תומך במסקנה כי מדובר ביוזמה עסקית תמימה שלא צלחה, אלא ברכיב נוסף שנועד לטעת ביטחון בליבו של עדנאן, על מנת להוביל אותו לבצע את העסקה ולשלשל לידי הנאשם כספים בכחש.

הטענה הנוספת של הנאשם, והיא הטענה המרכזית בהגנתו, כאילו, מאחורי המצג עמד אדם אחר בשם ערן, אשר הולך, כביכול, שולל, גם את הנאשם עצמו, אין בה כל ממש, לא שוכנעתי באמיתותה, ואין לי אלא לחזור על הנימוקים המפורטים בפרק "זיוף המסמכים" שלעיל.

המסקנה הינה אפוא כי כל יסודות העבירות המיוחסות לנאשם באישום הראשון הוכחו והתמלאו. הנאשם זייף את המסמכים מושא האישום, עשה בהם שימוש, הכל במודע, ובכוונת מכוון, על מנת לקבל מעדנאן כספים במרמה, ואכן קיבל ממנו במרמה כספים בהיקף של - 70 אלף ש"ח.

האישום השני -

המסמכים המזויפים:

המתלונן, מר אדמון באלוט, הינו בעל מוסך בנהריה, בשם "באלוט מוטורס".

הוא מסר בחקירתו ובעדותו את האופן בו הונה אותו הנאשם.

בדומה לאישום הראשון, גם כאן טענתו המרכזית של הנאשם היא כי הוא היה החוליה המקשרת, המתווך, בין המתלונן לאותו ערן, ולא היתה לו נגיעה כלשהי למסמכים ולתכני המעטפות שהעביר מצד לצד.

גם כאן, הנאשם לא חלק למעשה, כי המסמכים מזויפים, שהרי לב טענתו היא כי פעל כמתווך ולא היה ער לתכני המעטפות שהעביר. לכן גם וויתר הסניגור על חקירת עדי התביעה הרלבנטים למסמכים אלה.

המסמכים המזויפים הם: עדכון פרטי מכרז (ת/36); עיכוב ביצוע מכרז לזוכה (ת/37); עדכון פרטי מכרז (ת/38); צילום רישיון רכב (ת/39).

אדמון מסר אודות היכרותו עם הנאשם וכיצד הנאשם הציג בפניו מסמך שהכותרת שלו **"עדכון פרטי מכרז" (ת/36)** וטען שזה המכרז שהוא הגיש למשרד הביטחון, על מנת לשכנע אותו, שיש רכבים במכרז של משרד הביטחון.

עוד הציג בפניו את ת/38, על מנת לדרוש ממנו כספים בעבור רישוי הרכבים, הציג בפניו את ת/37, על מנת לשכנע אותו כי מדובר ברישוי הרכבים, שמתעכב, הציג בפניו את ת/39, הנוגע לרכב מסוג טויוטה קאמרי, שטען שאדמון יקבל ממשרד הביטחון (עמ' 25, שורות 19-3).

הוכח בפני כי המסמכים מזויפים ואין לי אלא לחזור על האמור בפרק המקביל בנוגע לאישום הראשון בשינויים המחויבים.

זיוף המסמכים:

גם כאן לגבי עניין זה חוזר בית המשפט על האמור בפרק המקביל, ביחס לאישום הראשון. עיקרי הדברים שם יפים גם לכאן. לכך יש להוסיף כי המסמכים המזויפים כאן קושרים באופן ברור את הנאשם למעשה ההונאה והזיוף:

ת/36 - נחזה להיות מכתב מרמ"ד מכרזים סיב"ט (באגף משרד הביטחון) מיום 1/11/12 הממוען לנאשם וכולל את פרטיו, מס' ת"ז שלו וכתובתו. במסמך המזויף, מעדכן לכאורה משרד הביטחון את הנאשם בדבר רישום כלי הרכב ברשות הרישוי ועודכנו פרטי בא כוחו של הנאשם לצורך רישום הרכבים בהליך השחרור.

ת/37 - נחזה להיות מכתב מגב' יעל בן חיים (שהוכח שאינה קיימת במשרד הביטחון) מיום 25/2/13 הממוען לנאשם וכולל את שמו ופרטי זהותו. במסמך המזויף, מעדכן לכאורה משרד הביטחון את הנאשם כי בימים הקרובים יבוצע הליך שחרור של המכרז הנדון אשר בו המוטב הוא הנאשם. עוד מצוין במסמך, כי העיכוב במכרז **"נבע מביצוע הצמדת פרטי המכרז לזוכה ולמוטבי הזוכה..."** והנאשם הופנה איפוא לטפל בכך מול משרד הרישוי - מצג כוזב אשר נועד "לתרץ" כביכול את העיכוב באספקת הרכבים בפני המתלונן.

ת/38 - נחזה להיות מכתב מגב' יעל בן חיים הנ"ל, מיום 22/10/12 הממוען לנאשם וכולל את פרטי הנאשם, מס' ת"ז שלו וכתובתו, בממסך נדרש תשלום של ₪ 2705 עבור אגרת רישוי **"על מנת למנוע עיכוב" - מצג כוזב שטעמיו כנ"ל.**

ת/39 - רישיון רכב של טויוטה קאמרי שנת ייצור 2009.

יושב אל לב, כי למרות שטענתו המרכזית של הנאשם כי אין לו ולא היתה לו כל נגיעה למסמכים הללו, כמעט כולם נושאים את פרטיו. אין זכר לאותו רועי עלום.

בנוסף, קיים דמיון גדול לשיטת ביצוע ההונאה ביחס לעדנאן, המתלונן מהאישום הראשון; קיימת סמיכות זמנים בין השניים; קיים דמיון בדבר מיהות הקורבנות העוסקים בתחום הרכב; קיימת זהות בדבר "מקור" אספקת הרכבים ממשרד הביטחון - נתונים עובדתיים המחזקים את המסקנה המפלילה אודות שיטת הזיוף והשימוש במסמכים המזויפים בכזב.

המסקנה המתבקשת ממכלול הראיות שהובאו בפני בית המשפט היא שהנאשם זייף את המסמכים הללו כחלק

מהתוכנית העבריינית הכוללת, להונות ולהולך בכחש את המתלונן, ועל מנת לקבל ממנו כספים.

קבלת כספים במרמה:

בעדותו מסר אדמון, כי הכיר את הנאשם במסגרת העבודה, כאשר הנאשם הגיע אליו לטפל ברכב שלו. הוא הציג את עצמו, כעובד במשרד הביטחון, הגיע תמיד עם נשק ומדים, סיפר לו על מכרזים במשרד הביטחון, וטען "שמישהו שם מקורב אליו בפנים, שיכול לשחרר לו רכבים, והוא יכול לבחור את הרכבים שהוא רוצה, שייתן לנו רכבים עם פחות קילומטר, כמה שאפשר" (עמ' 23, שורות 18-19).

עוד סיפר אדמון, כי הנאשם הציג בפניו מסמך לגבי מכרז ממשרד הביטחון, שכלל את מספר המכרז, וטען, כי הנאשם אמר לו, שהוא יספק אותם ואדמון יוציא אותם למכירה. הנאשם הבטיח לו, כי עומדים לצאת למכרז 11 רכבים, אשר יסופקו לו בתוך 75 יום.

אדמון השתכנע. הוא זיהה את הפוטנציאל הרווחי במכונות המוצעות לו, והחל לשווק את הרעיון, לאנשים שהיו מעוניינים. למעשה, כך מסר בעדותו, הוא החל מוכר להם רכבים שהנאשם הציע לו בהנחה שהאחרון עומד לספק לו אותם.

הוא החל גובה כסף מלקוחות שונים, לדבריו, גבה בערך 10,000 ₪ מכל אדם שהזמין רכב, וכך גייס בערך כ-11 לקוחות פוטנציאליים, שהזמינו דרכו רכב, באמצעות הנאשם.

לטענתו, הוא העביר לנאשם - 130,000 ₪ (מכפלה של האנשים שהיו מעוניינים ברכב, במקדמה ששילמו 11 אנשים כפול 12,000 ₪). בנוסף, טען, כי הנאשם דרש וקיבל ממנו, גם כסף על רישוי הרכבים, סכומים שנעו בין 2000-3000 ₪ מכל אחד מהמזמינים (עמ' 23, שורות 22-27).

בשלב מסוים, החלה המתנה ארוכה. הנאשם החל לדחות את אדמון ב"לך ושוב", תחילה היה עונה לו בטלפון, לאחר מכן, כבר לא ענה לו לטלפון, והשיח בין השניים, התקיים במסרונים (ת/40א' ודיסק ת/40 ב').

עוד ציין אדמון, כי בשלב מסוים, משאיבד אדמון, ביקש לבוא לראות את הרכבים. הוא הגיע לבסיס צריפין, התקשר לנאשם, שאל אותו היכן הוא נמצא, אך לא מצא את הנאשם וממילא זה לא הראה לו את הרכבים (עמ' 28, שורות 21-26).

באחת הפעמים, כאשר נמאס לאדמון להמתין, הוא ניגש אל הנאשם הביתה, ולדבריו אשתו של הנאשם אמרה לו שלא יציק להם, שאם לא ילך היא תזמין משטרה. בתגובה לביקור זה, שלח לו הנאשם מסרונים, ואמר לו שהוא יעשה כל מאמץ לספק לו את הרכבים. הוא טען בפניו שהוא משתדל, והוא מדבר עם אנשים, הוא ילחץ על פקידות, אחת בשם דפנה, אחת בשם יעל, אבל לשווא, הרכבים לא הגיעו. משלא ענה לו הנאשם לטלפונים, ניגש אדמון למשטרה והתלונן (עמ' 23 שורות 28-32).

עוד ציין אדמון, כי על מנת להשיב למזמינים השונים את כספם, הוא נאלץ למכור רכב פרטי שהיה לו, וספג נזק של - 120,000 ₪ חוץ מההפסדים שלו (עמ' 24 - שורות 1-4).

הוא הדגיש, כי כל פעם שהזדמן לו לקוח שהיה מעוניין ברכב, הוא היה מעביר לנאשם את הכסף במזומן. אדמון הסביר בעדותו:

"...אין שום ניירת לגבי הכסף, חוץ מהמסרונים שמראים שהוא חייב לי כסף, ששילמתי לו מהמקדמות האלה. לשאלת בית המשפט, רק הוא דיבר איתי, לא היה מישהו אחר, הוא היה תמיד מולי, פעם אחת הוא היה בבית חולים, הייתי צריך למסור לו כסף, ואז הוא שלח איזה בחור שייקח את הכסף במקומו. ויידאתי איתו בטלפון שזה הבחור שאני נותן לו את הכסף, גם בטלפון דיברנו ביחד" (עמ' 24 שורות 7-11).

אכן, עיון בחומר הראיות תומך בגרסתו של אדמון. אך בכל הנוגע להיקף הסכום שהעביר אדמון לנאשם בעבור רכישת הרכבים, נמצא תימוכין ל- 120 אלף ₪ ולא ל- 132 אלף ₪.

המסרונים - המסרונים שהוגשו לבית המשפט, מתחילים ב-17/1/13, אדמון פונה לנאשם, השמור אצלו כאיש קשר **"דורון השמן"**. הוא כותב לו: **"לא חזרת אליי"** הנאשם עונה לו: **"אני בפגישה עם גיסי אחזור אלייך כשאסיים"** אדמון דורש: **"מה נגמר צריך את הכסף דחוף מתי אקבל את הכסף"**. **"אני רוצה את כל הכסף 120 אלף ₪ ריבית והצמדה דחוף ומיד"** **"בוקר אני מבקש ממך לענות הכנסת אותי לברוך גדול דחוף"**.

כך נמשכת ההתכתבות בה דורש אדמון את הכסף, והנאשם מצדו מתעלם ממנו. אדמון מתעד הגעה לבית הנאשם. ציין כי הוא שומע אותו בבית והנאשם לא עונה לו. ובמסרונים האחרונים מחודש מאי הוא שב ודורש את כספו. כך למשל, באחד המסרונים מיום 22/5/13, שעה 07:36, כותב אדמון: **"הכסף בחזרה ומיד, יש לך בעיה עם משרד, זו הבעיה שלך, אזל הזמן אין לי אוויר?????"**. בהמשך: **"אני רוצה כל הכסף 120,000 ₪ ריבית והצמדה דחוף ומיד"**.

המסרונים שאדמון עצמו כתב באופן ספונטאני במהלך הדין ודברים עם הנאשם "מדברים" על 120 אלף ₪ ולא 132 אלף ₪.

אישורי הלקוחות - הוצגו בחומר הראיות אישורים אשר משקפים לכאורה אישורי קבלה מאת אותם לקוחות של אדמון (ת/41; ת/41א; ת/42; ת/43; ת/44; ת/45). ברם, האישורים נוקבים בסכום של עשרת אלפים ₪ כ"א ולא שתיים עשרה אלף כפי שנטען ששולם כמקדמה. האישורים מסתכמים בסך של מאה ועשר אלף ₪ (5 X 10 + 1 X 60).

המסקנה הינה איפוא, שהנאשם קיבל במרמה מהמתלונן, כספים, בארבע הזדמנויות, במזומן כולל של - 120,000 ₪.

מודעותו של הנאשם לטיב המעשה ונסיבותיו:

מחומר הראיות עולה, כי בדומה לאישום הראשון, גם כאן הנאשם פעל בדפוס פעולה דומה. הנאשם, הכיר את אדמון, כמי שעוסק בטיפול ומכירת רכבים, הואיל והינו בעל מוסך. הוא זיהה את הפוטנציאל הטמון באדמון, ולכן בסמוך לסוף שנת 2012, יצר הנאשם בפני אדמון מצג שווא, כאילו הוא עובד של משרד הביטחון, ובכוחו להשיג עבורו 11 רכבים משומשים של משרד הביטחון במחיר מוזל.

על מנת לגייס את אמונו של אדמון, הוא הגיע אליו כשהוא לבוש מדי צה"ל, הציג בפניו מסמכים הנחזים להיות מסמכים של משרד הביטחון, ניהל שיחות טלפון לידו, כביכול כאילו הרכבים "בדרך", ציין כי מדובר בהליך מכרזי בו יסופקו

לאדמון הרכבים תוך 75 יום לכל היותר, ובדרך זו, רכש את אמונו של אדמון, אשר גם הוא, כקודמו, המתלונן באישום הראשון, זיהה פוטנציאל רווח עצום וקל, ומיהר לשווק ולמכור את הרכבים, עוד טרם שהיו בחזקתו.

הנאשם הציג בפני אדמון, ארבעה מסמכים מזויפים, נושאים פרטים של משרד הביטחון (ת/36-39).

מסמכים אלה, נועדו ליצור את הרושם הכוזב, כאילו מדובר במכרז אמת. הם נשאו פרטים שונים של משרד הביטחון, דרישות תשלום, התייחסו לרישיון רכב, התייחסו למכרז, תוך ציון מס' המכרז, צוין בהם בכזב, כאילו הושלם רישוי כלי הרכב, והחלה בדיקת הרכבים על פי הוראות משרד הביטחון.

על המסמכים הייתה חתומה כביכול, אותה גב' יעל בן חיים, ממשרד הביטחון, לצד הוראות שונות, כגון עיכוב בביצוע מכרז לזוכה, תוך שצוין בנוסף **"במהלך הימים הקרובים יבוצע הליך שיחרור המכרז"**, כאשר המסמכים נושאים לכאורה סמל רשמי של משרד הביטחון.

הוצג מסמך נוסף של רישיון רכב, על רכב מסוג טויוטה קאמרי, כאשר הוא נושא את הסמלים הרשמיים של מדינת ישראל ברשות הרישוי, כל זאת הציג הנאשם במהלך ההיכרות שלו עם אדמון, על מנת לחזק את אמונו, ליצור בפניו תחושה שאכן מדובר במכרז אמת, שהעסקה ממשמשת ובאה, על מנת לפתות את אותו אדמון, ולהוביל אותו למחשבה שמדובר בהזדמנות עסקית יקרה מפז, ולשדל אותו להעביר לידיו את סכומי המקדמות, בהיקף כולל של כ-120,000 ₪.

אדמון האמין לנאשם ולמצגי השווא שיצר בפניו. הוא כאמור, מכר את הרכבים עוד טרם שקיבל אותם, ביקש וקיבל מקדמות מקונים פוטנציאליים, בהיקף של 120 אלף ₪ והעביר את המקדמות על חשבון הרכבים, לנאשם.

אולם אז, התחוויר לו, שהנאשם הונה אותו, והוביל אותו בכחש. הוא החל "רודף" אחרי הנאשם, מצלצל אליו ללא הרף, ומשזה לא צלח, והנאשם לא ענה לו, החל משגר אליו מסרונים, בהם הוא נוקב בסכום ששילם לו. כאשר גם דבר זה לא הועיל, הוא פנה והגיע עד לביתו של הנאשם, וגם את זה תיעד במסרונים.

הנאשם לא שלל בשום ראייה שהגיש בבית המשפט, את הדברים שטען אדמון. גם כאן, כמו לגבי האישום הראשון, טען הנאשם כי הולך שולל אחרי אותו בחור עלום בשם ערן, במשרד הביטחון, ש"עקץ" גם אותו, ורימה אף אותו. הדברים שצוינו לגבי עניין זה, באישום הראשון, יפים גם למקרה הנוכחי, ואין טעם לחזור עליהם.

הנאשם פעל גם בעניינו של אדמון על פי אותו דפוס פעולה בו פעל ביחס לעדנאן. מדובר במישהו שהיתה לו היכרות קודמת איתו, ורחש לו כבוד. גם כאן אדמון עסק בתחום הרכב וסחר ברכב. הנאשם הגיע גם אליו עם מדים וסממנים שביקשו לשוות לנאשם מראה של איש צבא ולחזק את אמונו של אדמון. חיזוק לשיטה זו נמצאה גם בעדויות מסייעות שהוגשו בהסכמת ההגנה (ת/60 - ת/62) ובעדות עד תביעה מר פיטר ליוס.

מסמכי המכרזים המזויפים, אופן מסירתם, שיחות הטלפון - כל אלה דומים מאוד לאופן התנהלות הנאשם כלפי עדנאן, ואף אלה היו רכיב נוסף בתוכנית העבריינית שרקם הנאשם על מנת להונות את אדמון. כאשר הכסף היה עמוק בכיסיו של הנאשם, הוא "נעלם" לאדמון, אשר בתסכולו ניסה להשיג אותו בכל מקום אפשרי לרבות בביתו.

הנאשם פעל באופן יזום מתוכנן ומודע לכל מרכיבי תוכניתו העבריינית. הוא זייף מסמכים אודות מכרז בצבא שלא היה ולא נברא, הציג מצגי שווא בפני אדמון תוך שימוש במסמכים אלו, פיתה את אדמון ל"עסקת זהב", ומשצלחה תוכניתו, "נעלם" לאדמון כשהשלל מהתוכנית הזו בידי.

עדותיו של אדמון, נמצאה אמינה ומהימנה בעיני בית המשפט, היא מתיישבת עם חומר הראיות, היא משתלבת בו, היא לא נסתרה כהוא זה על ידי הנאשם, להיפך היא קיבלה חיזוקים. מנגד, עדותו של הנאשם היתה קשה עלי ובלתי אמינה.

המסקנה הינה אפוא כי הוכחו והתמלאו כל יסודות העבירות המיוחסות לנאשם באישום השני. הנאשם זיף מסמכים ועשה בהם שימוש, במודע, וקיבל באמצעותם כספים במרמה מהמתלון אדמון בהיקף של 120 אלף ₪.

האישום השלישי -

כאמור, המחלוקת לגבי אישום ממוקדת ביותר. הנאשם הודה שרכש מהמתלון סחורה בהיקף הנטען באישום זה אך טוען כי לא הציג בפניו מצג שווא ואף שילם עליה בהמחאה שהעביר למתלון. כן טען כי לא זיף וממילא לא עשה שימוש במסמך מזויף.

המסמך המזויף:

המתלון מר תמיר בליו, הוא משווק חומרי ניקוי. תמיר מסר בעדותו כי הנאשם יצר איתו קשר, והציג את עצמו כקצין בצבא, מפקד בסיס, עם מדים ונשק עליו. עוד מסר כיצד הנאשם סיפר לו שנעשית הפרטה בצבא ומחפשים ספק למשרד הביטחון.

הנאשם הזמין אותו הביתה בדחיפות ומסר לו כי יהפוך אותו לספק של משרד הביטחון, הציג בפניו אישורים, והחתים אותו על דפים של משרד הביטחון.

כחלק מהתוכנית העבריינית להונות את המתלון, תמיר, ועל מנת לרכוש את אמונו, הציג הנאשם בפניו, הזמנת רכש (ת/54) - הוא המסמך המזויף, וכן פאסדה של קצין בצה"ל כשהוא לבוש מדים.

כמו כן גבה הנאשם ממנו - 650 ₪ על תשלום בולים. תמיר שילם לנאשם את הכסף ונסע לביתו (עמ' 34 לפרוט', בש' 17-23).

לאור ההיכרות האמורה, אותה יזם הנאשם, הוא הציג בפני תמיר מסמך (ת/54) שכותרתו "**הזמנת רכש...**", הממוען לכבוד "תמיר שיווק" והנחזה להיות מסמך שהוצא על ידי משרד הביטחון. במסמך מתחייב המשרד לשלם לתמיר סך של חמש וחצי אלף ₪, עבור אספקת חומרי ניקוי, ואילו שמו של הנאשם מצוין באותו מסמך כ"מנהל הפרויקט".

מסמך זה נועד ליצור רושם כוזב על תמיר ולשכנעו להעביר לנאשם את הסחורה. בחינת המסמך מעלה כי הוא נושא פרטים שונים כגון סמל משרד הביטחון, חותמת של אגף הפרויקטים במשרד הביטחון, מספר הזמנת רכש, שם הלקוח ותנאי התשלום.

על סמך מסמך זה, השתכנע תמיר למסור לנאשם סחורה בשווי - 5,500 ₪, כאשר תמיר מסתמך על הבטחתו של הנאשם, כי יעביר לו תשלום עבור הסחורה בהמחאה מתאימה בתוך מספר ימים.

הנאשם טען כי אינו מכיר את הזמנת הרכש (ת/54) שתמיר טוען שהציג בפניו ואין לו הסבר כיצד מסמך זה הגיע לידי

בליו (עמ' 86 לפרוט' בש' 15-20). יחד עם זאת, לא נמצא כל הסבר הגיוני אחר מדוע מסמך מעין זה יימצא אצל תמיר ומדוע דווקא שמו של הנאשם יופיע כ"מנהל הפרויקט" באותה עסקת רכש עבור משרד הביטחון.

זיוף המסמך:

מדובר במסמך הנושא את פרטיו של הנאשם והמתלונן, ולנאשם היה אינטרס ברור להוליד בכחש את המתלונן באמצעותו כפי שמלמד חומר הראיות. הסבריו של הנאשם ביחס למסמך המזויף היו דחוקים בלשון המעטה, ועדותו חסרת אמינות, על כל אלה יש להוסיף את הטעמים המפורטים בפרק זיוף המסמכים שבאישום הראשון היפים אף לכאן.

המסקנה האחת והיחידה המתבקשת היא הנאשם זייף את המסמך מתוך מזימת הונאה שרקח להוליד שולל את המתלונן.

קבלת דבר במרמה:

הנאשם יצר מצג כוזב על מנת להונות את תמיר וליצור בפניו מצג שווא כאילו הוא איש צבא רציני. בהודעתו במשטרה מיום 2.11.15 מתאר תמיר התנהלות בה הנאשם מציג עצמו כקצין במדים ומשכנע אותו להעביר לו כספים באמצעות הצגת ניירת שונה עם חותמות הנחזות להיות של משרד הביטחון:

"...דורון מיכאלי היה לבוש מדי צה"ל וטען בפני שהוא קצין ואפילו מפקד בסיס והוא היה משכנע מאוד וחברמן כמו כן הציג בפני ניירת עם חותמות של משרד הביטחון וזה פשוט שכנע אותי שהכל בסדר וש אפשר לעשות איתו עסקים, כמו כן דורון מיכאלי הלחיץ אותי והבטיח לי שהוא יצליח להכניס אותי כספק של משרד הביטחון." (ת/64 בש' 11-14).

מספר ימים לאחר מכן, מתאר תמיר כי הנאשם התקשר אליו, ומסר לו, כי הפך אותו לספק של משרד הביטחון, ושאל אם הוא יכול לספק לו סחורה. תמיר השיב, כי אינו באיזור, והנאשם מסר לו, כי הוא מגיע אליו, ואכן הגיע לביתו יחד עם אשתו ובנו התינוק, על מנת לשוות אמינות נוספת למהלך.

באותו היום קנה הנאשם סחורה בסך של למעלה מ- 5000 ₪ ותמיר הוציא לו חשבונית, כאשר הנאשם מסר לו שהוא יסדיר את התשלום.

בהמשך לכך, החל תמיר לדרוש את הכסף, עד שבסופו של דבר שלח לו הנאשם הודעה עם צילום המחאה עם פרטי התשלום לפקודת "תמיר שיווק" ואמר שהוא שולח אותה אליו (ת/55).

לאחר תקופה מסוימת כאשר היה ברור שההמחאה לא הגיעה, שאל תמיר את הנאשם על כך, והנאשם השיב לו כי בשל השתהותו של תמיר עליו להוציא לפקודתו המחאה חדשה.

תמיר המתין שוב להמחאה, אך אין חולק כי עד היום לא קיבל את ההמחאה או את הכסף (עמ' 34-35 לפרוט').

כאמור הנאשם לא חולק כי קנה סחורה בשווי הנקוב מתמיר אך טוען ששילם עליה ולא רימה אותו, דבר שהוכח כי אין בו אמת.

הוכח אם כן כי הנאשם קיבל במרמה סחורה מהמתלונן.

מודעות הנאשם למעשה העבירה ונסיבותיו:

תמיר הדגיש כי השתכנע לעשות עסקים עם הנאשם, לאחר שהאחרון הציג בפניו מסמך "הזמנת רכש" (ת/54) מטעם משרד הביטחון. בעקבות כך הנפיק לנאשם חשבוניות (ת/56, ת/57). למצג זה תרמו ההופעה עם המדים, האמירות של הנאשם כי הוא קצין צבא, ההגעה לביתו של תמיר עם משפחתו.

עוד מסר תמיר כי הנאשם אמר לו שיקבל את הכסף תוך כמה ימים, אך הימים נקפו, כאשר תמיר מבצע ניסיונות להשיג את הנאשם טלפונית על מנת להניעו לשלם לו את התמורה המגיעה לו, אך הנאשם היה עונה לו רק לאחר 6-7 ניסיונות, וגם אז היה מתחמק ממנו.

בין הנאשם לתמיר נערך עימות ביום 2.11.15 (ת/58ד), שם חזר תמיר על גרסתו. הנאשם מצידו מסר כי ההמחאה הגיעה לתמיר, וייתכן והעביר אותה לאחד מהספקים שלו לערבות. תמיר הכחיש שאי פעם קיבל את ההמחאה הזו מלבד בתמונה בוואטסאפ.

הנאשם מסר כי הסיבה שלא ביטל את ההמחאה ושילם לו במזומן הייתה משום שתמיר לא אישר לו לבטל את ההמחאה. תמיר המשיך להכחיש את טענות הנאשם, ולבקשת הנאשם אף כתב במקום כי הוא מוכן שהנאשם יבטל את ההמחאה ויחזיר לו תחתיה את הכסף במזומן (ת/58ה). הנאשם מסר כי יבטל את ההמחאה ויעביר לו את הכסף במזומן תוך חמישה ימים: **"...תחתום על נייר פה שאתה מוכן לבטל שאני יבטל את הצ'ק הזה ויביא לך את הכסף מזומן תוך חמישה ימים אצלך."** (עמ' 10 לעימות, בש' 2-4). אין חולק כי לא הוצגה כל ראיה על התשלום.

הנאשם בעדותו אינו מכחיש כי לקח מתמיר סחורה בשווי של 5,500 ₪: **"קניתי ממנו, באתי עם עוד איש צבא שהיה איתי, עצרתי אותו, ביקשתי ממנו סחורה, הוא אמר לי 'אני לא יכול לתת לך עכשיו תבוא אליי הביתה', ניגשתי אליו הביתה, עם הרכב הפרטי שלי, לקחתי ממנו סחורה בשווי של כ- 5,500 ₪."** (עמ' 70 לפרוט', בש' 1-3). יחד עם זאת, מכחיש הנאשם כי גבה ממנו 600 ₪ במזומן עבור פתיחת תיק.

עוד מודה הנאשם כי ההמחאה שהוציא לתמיר לא נפרעה, וכי תמיר טען בפניו, כי לא קיבל את ההמחאה כלל. יחד עם זאת, טוען הנאשם, כי שילם לתמיר במזומן (עמ' 86 לפרוט' בש' 22), אך לא ביקש ממנו קבלה ואין ברשותו אסמכתא לכך, וזאת על אף שהתשלום הנטען, נעשה לכאורה, לאחר העימות בין השניים בתחנת המשטרה, ולאחר שהנאשם הבין את חשיבות האסמכתא לקבלת הכספים.

אשר להמחאה ת/55, טען הנאשם, כי משך את הסכום במזומן מחשבון הבנק שלו והוציא המחאה בנקאית על סכום זה (עמ' 86 לפרוט' בש' 10-11). אך כאמור ההמחאה מעולם לא נפדתה על ידי תמיר.

יצוין כי לא רק שההמחאה (ת/55) לא נפדתה על ידי תמיר, אלא שמי שפדה אותה היה הנאשם עצמו, וזאת ביום 23.7.14 (ראה ת/19), כחלק מתוכנית המרמה של הנאשם להראות כביכול שההמחאה נפדתה.

ובכך קיימת סתירה מהותית בטענת הנאשם, כי לאחר הוצאת ההמחאה שלח אותה לתמיר, וכן סתירה נוספת לדברי הנאשם, בעימות עם תמיר מיום 2.11.15, כי המחאה זו לא נפרעה - **"הכסף אני הוכחתי יש לי את הקבלה המקורית עדיין בבית של בנק הדואר שהצ'ק הזה עדיין לא נפרע..."** (ת/58, עמ' 4 בש' 1-3), וזאת על אף אסמכתא ברורה, כי הנאשם עצמו פדה את ההמחאה, מספר חודשים לאחר מכן.

העדפתי בבירור את גרסתו ועדותו של תמיר על פני גרסתו המופרכת של הנאשם שלה לא רחשתי כל אמון. חומר הראיות תומך בגרסתו של תמיר, מתיישב איתה ואף מתחזק מגרסת הנאשם עצמו.

המסקנה הינה איפוא, שהנאשם זייף את הזמנת הרכש, מסמך, כמו קודמיו באישומים הקודמים שהינו קל לזיוף, הציגו בפני המתלונן, ובאמצעותו קיבל לידי סחורה, במרמה, בשווי הכספי הנקוב באישום זה.

סוף דבר:

אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום בכפוף ולפי מה שנקבע בהכרעת הדין.

ניתנה היום, ג' תשרי תש"פ, 02 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים